

Anders Stubbekær. Nogle Oplevelser, med to Billeder af Forfatteren, og Mindeord, af Provst P. E. Blume, samt fra Anders Stubbekær's Dødsleje, af Pastor Axel Bülow, andet Dlag, 176 Sider, Pris i Omflag 60c.

Anders Stubbekær. Nogle Oplevelser, med to Billeder af Forfatteren, og Mindeord, af Provst P. E. Blume, samt fra Anders Stubbekær's Dødsleje, af Pastor Axel Bülow, andet Dlag, 176 Sider, Pris i Omflag 60c.

Anders Stubbekær. Nogle Oplevelser, med to Billeder af Forfatteren, og Mindeord, af Provst P. E. Blume, samt fra Anders Stubbekær's Dødsleje, af Pastor Axel Bülow, andet Dlag, 176 Sider, Pris i Omflag 60c.

Anders Stubbekær. Nogle Oplevelser, med to Billeder af Forfatteren, og Mindeord, af Provst P. E. Blume, samt fra Anders Stubbekær's Dødsleje, af Pastor Axel Bülow, andet Dlag, 176 Sider, Pris i Omflag 60c.

Anders Stubbekær. Nogle Oplevelser, med to Billeder af Forfatteren, og Mindeord, af Provst P. E. Blume, samt fra Anders Stubbekær's Dødsleje, af Pastor Axel Bülow, andet Dlag, 176 Sider, Pris i Omflag 60c.

Anders Stubbekær. Nogle Oplevelser, med to Billeder af Forfatteren, og Mindeord, af Provst P. E. Blume, samt fra Anders Stubbekær's Dødsleje, af Pastor Axel Bülow, andet Dlag, 176 Sider, Pris i Omflag 60c.

Skriv efter disse gode Bøger. Frimærker som Betaling for indtil \$2. DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, BLAIR, NEBR.

Om Evangelierne Kristusbilledet.

Efter et Foredrag. Af Professor Waldemar Hammundsen. (Fortst.)

Fra et tidligt Tidspunkt i hans Liv hører vi, at hans nærmeste fandt ham ude af sig selv, overpændt, og vilde tage ham i Fordoring (Mat. 3, 20 f.). Kan vi ikke forestaa, at Fariseerne ansaa ham for en Følgeføjer, og at Folket lod sig ride med af dem? Ganste vist har vel Søren Aertegaard Ret i, at det Menneſte aldrig er født, der ene med ham som entelt havde Mod til at træde hen til ham og sige paa ham. Men nu valgte de i Folk og dele Anstøret. Fra tusinde Struber presede Raabet sig frem: Korsfæst, korsfæst ham! Vi hør vel ikke domme haardere om det, end han dømte, da han fra Korset udtalte: Fader, forlad dem; thi de ved ikke, hvad de gør.

Nej, fandelig, de vidste ikke, hvad de gjorde. De holdt ham for en Oprører og Revolutionsmand. Men fra en anden Side set var han det langt fra.

Han nedbrød ikke Familien, han havde selv som Barn været sine Forældre lydige, som voksen tog han Del i sin Faders Haandværk. Han blev Tømmersmand eller, som Ordet snarere skal oversættes, Bygningsarbejder.

Han vilde alligevel ikke omhyggelig Staten. Ud fra de fattigste Samfundsforshold led han at give Kæfferen, hvad Kæfferen er, og Gud, hvad Guds er. Selv unddrog han sig, da man vilde gøre ham til Konge, og et Fortøngende om at blande sig i en privat Rets-trætte viste han fra sig med Ordet: Hvad har sat mig til Dømmen eller Døler blandt eder! Han var ingen Fjende af sit Folk, han elskede det. Overfor den sammaritanſke Kvinde føler han sig og hæder sig som Jøde: „Bi tilbeder det, vi tender.“ Og da han spaaede Jerusalems Undergang, var det med dybt Smerter. Da han kom nær til Staden, græd han over den og sagde: Vidste du end paa denne din Dag, hvad der tjener til din Fjende, men nu er det skjult for dine Øjne.

Det var ikke Jesu Lyst at sætte sig op mod de kirkelige Autoriteter og den kirkelige Ordning; tvertimod undgik han det saa meget som muligt. „Paa Moses Stol sidder de skriftlige og Fariseerne; alt derfor, hvad

de siger eder, det gælder og holdt.“ Han betaler Afgift til Tømpet for ikke at vække Forargelse, skønt han egentlig ved sig fri. Skønt hans Gudsdyrkelse ikke er bunden til Tid og Sted, elsker han dog Tømpet, og Kræmmeruvasenet, der forvandler Guds Hus fra et Bedehus til en Røvtænde, vækker hans Harm og Ridsærlighed.

Han ophævede alligevel ikke de moraliske Strænger. Han nedbrød vel Strængerne mellem aabenbar Synd og skjult Synd, men Støttet mellem godt og ondt satte han saa dybt og skarpt som ingen anden. Der findes i Begyndelsen af Joh. 8. en mærkelig Fortælling om Kristus og Synnerinden. Den har ikke altid faaet den, vi ved overhovedet ikke, hvorfor den egentlig stammer. Men den synes at være gammel og rumme en ægte Overlevering. Da de spørger ham hvad han dømmer om den Kvinde, der blev grebet i Hor, svarer han først ingenting. Han bøjer sig ned og skriver med Fingeren i Sandet. Men dernæst giver han Svaret: Den, som er uden Synd af eder, laſt først Stenen paa hende.“ Anklagerne er saaledes indstævende for deres Samvittigheds Domstol, og de maa trætte sig tilbage. Jesus siger til Kvinde: „Jeg fordsømmer Dig heller ikke. Gaa bort og synd ikke mere.“

Med de sidste Ord dømmer han alligevel, fint og indirekte, ikke hende selv, men hendes Gerning. Naar han taler om Støger som delagige i Himmeriget, er det ikke, fordi han sanker Maaletstøtten. Nej, han hører den højt op: „Hver den, som ser paa en Kvinde for at begære hende, har allerede bedrevet Hor med hende i sit Hjerter.“ Og han vilde ikke uden Nødvendighed støde sammen med den fødte religiøse Rette. Selv levede han i Israels hellige Skrifter, og han knyttede sig til dem saa meget, han kunde.

Nej, han var alligevel ingen Revolutionsmand. Og dog var han det. Han vilde en grundig Omvæltning, men ikke i det høre, ikke først i Samfundsforsholdene, ikke først i Menneſkets Handlinger. Det var i Menneſkets Sind, i deres Hjerter, han vilde fremtænde en Grundforandring. Hans første Fortyndelse led: „Ombønder eder, fatter et andet Sind; thi Himmeriget er kommet nær.“ Det er Hjerter, Personligheden, han vil bringe Omvæltning i, vende op og ned paa Lagene derinde, saa de bedste Retsbeskring i Menneſket kan komme til

at rinde, eller rettere: han vil forny det Kildevæld, der laa dybt nede og var ved at udbrædes; han vil gide det levende Vand fra oven, den Kilde, der springer til evigt Liv. Med til Bunden i Menneſtesjælen vil han bore, og som et skarpt Bor bruger han alle de tilspidsede udfordrende Udgang, som Menneſter ikke let kan ryste af sig, men som kan sætte sig fast og bore og bore, selv om de volder Smerter.

Han elskede Naturen og lagde Mærke til Græsset, Lilierne, Fuglene. Men højest elskede han den menneskelige Personlighed og søgte at lære Menneſter, hvad de var værd, i et Ord, som jeg finder særlig betegnende for hans Fortyndelse: „Hvad gavner det et Menneſte, om han vandt den hele Verden, men maatte købe med sin Sjæl? Eller hvad kan et Menneſte give til Vedergæld for sin Sjæl?“

Han elskede hver enkelt Menneſtesjæl som Hyrden, der forlader de 99 Faar i Løven for at gaa ud og lege det fortabte, indtil han finder det. Han elsker det menneskelige overalt, i den udfoldede Stikkelse hos Barnet, som han kærlighedsfuldt tog paa sine Arme, hos de fattige, de fortænte og fortuede, de færgende, som han indbyder til sin Fred og Hvile. Han elskede det selv under Synens grove Smuds hos Toldere og Støger.

Men han betragter ikke Menneſtene i sig selv som færdige eller i Stand til at sig selv at blive færdige. Dørtimod de selvtilfredse, de som lever i den Jndbildning, at de kan klare sig selv, viser han fra sig. De tarſte har ikke Løge behov, men de, som lider lid. Han stødte her voldsomt sammen med den vigtigste religiøse Retning, Fariseerne. I Israels religiøse Liv ser vi ofte en Spænding mellem de to Sider: Lovens og Profetiens. Profetien, der saa stærkt indstærkede Hjertets Religion, var den værdifulde; det er den, der er mest beskæftiget med Jesu Tanker. Men ogsaa Lovens havde haft stor Værdi i Guds Ødbragelse af sit Folk. Man havde følt, som det hedder i den første Salme i den gamle Pagts Salmebog, at den, som grunder over Herrens Lov Dag og Nat, var som et Træ, der er plantet ved Vandbække, og som giver sin Frugt i sin Tid. Men i Farisæismen var Lovbuden bleven en herkende, og den, der grundebe over Lovens, var da ikke mere som Træet, plantet ved Vandbække, men som det ufrugtbare Figen træ. Moral, Religi-

on og Theologi blev i Farisæismen til Lovskyndighed, ja til Jurisleri. Det gjaldt om at udfinde stadig flere Pligtkud, udforme Lovens i stadig flere Paragraffer, og at vinde sig Guds Naade ved at opfylde dem punktlig. Den højeste Fromhed blev saaledes, som man har sagt, kun noget for Virtuoser og dem, som tendte alle sine Paragrafferne. Institutionerne fik en ødelæggende Overvægt, hvorunder det personlige Liv hentesredes. Da Grundforholdet til Gud blev helt forvansket derved, at det først og fremmest opfattedes som et Retsforhold, hvor man havde sin gode Ret overfor Gud.

Hele dette System, at dese Religiøsen i en Menge Paragraffer, behandler Jesus som en uhyre og foragtelig Smaalighed, hvorved man i Virkeligheden affier Myggen og nedsluger Kamelen, giver Tiende af Mynden, Dild og Kommen, men forbigaar de sværere Ting i Løven, Dom og Varmhjertighed og Tro. Hvor stor en Misforstaaelse det er at tro, at selve den ydre Ceremonitjeneste i sig selv havde nogen Værdi i Guds Øjne, viser han ved 6 Gange at gentage et Ord af Profeten Hoseas: „Jeg vil Varmhjertighed og ikke Offer.“ Og sit befriende Syn paa Lovens og Institutionernes ubrugtheder han i den simple Sætning: Sabbaten blev til for Menneſtens Stand og ikke Menneſtene for Sabbatens.

Endnu stærkere angriber han det, at man præfende stiller Bønnen, Almiser og andre gode Gerninger til Stue. Fariseeren, der talter Gud i Tømpet, fordi han fatter to Gange om Ugen og giver Tiende af sin Indtægt, er en Stikkelse, som enhver hader.

Ja, overhovedet det at søge Retsfærdighed gennem høre Gerninger, dømmer han som en stor Misforstaaelse. Først maa Træet være godt, saa Frugten; man kan ikke sante Druer af Torne eller Figen af Tidløser. Luther har truffet hans Mening, naar han siger: Gode, fromme Gerninger gør aldrig en god, from Mand men en god from Mand gør gode fromme Gerninger.

Jesus viser saaledes bestandig ind ad, ind til Personligheden, til Menneſkets Selv. Om den fortabte Søn hedder det: „han kom til sig selv. Og dernæst, hvad han op og gik til sin Fader.“ De to Ting hører fra Jesus sammen; at komme til sig selv og at komme til sin Fader. Jnde fra maa der begyndes. Men

det, der skal ske, kan Menneſter ikke gøre af sig selv. Det maa komme som en Gave. Som Modfatning til Fariseeren, der præler af alle sine Gerninger, opstilles Tolderen, som ikke kan andet end sige: „Gud være mig Synder naadig! Og denne gik retsfærdiggjort hjem til sit Hus.“ Det er de fattige i Landen, som Himmeriget tilhører, ikke dem, som er Virtuoser i gode Gerninger.

Dette Begreb, Himmeriget eller Guds Rige, er et Høvedbegreb i Jesu Fortyndelse. Ogsaa Jøderne ventede dets Komme. Messias stulde oprette det gennem et overnaturligt Under. Israel stulde saa Havn over alle sine Fjender. Men som en Kæmpe (Wellhausen) har sagt, for Jøderne var Guds Riges Komme nærmest et lytligt Tilfælde.

Jesus forkynder Guds Rige paa en anden Maade; han forkynder ganske vist ogsaa, at Messias skal komme til Dom i Himmels Skyer. Men Guds Rige er ikke blot fremtidigt, det er nærværende. Guds Rige er ikke som et af Verdens Riger, ja det er ikke af denne Verden. Det kommer ikke saaledes, at man kan pege derpaa. Det er inden i eder, hedder det i den danske Overtættelse (Luf. 17, 21). Da dette Ord er talt til Fariseerne, skal det maaſte hellere overtættes: er midt iblandt eder. Men forøvrigt er det netop Jesu Tanke, at Guds Rige er noget indre. Det er den Tilstand, hvor Gud virkelig er bleven Konge, og hvor hans Villie regerer. Det er

Før De køber Billet til eller fra SVERIGE, NORGE, DANMARK og FINLAND tilskriv undertegnede eller nærmeste Agent for AMERICAN, DOMINION- og WHITE STAR LINES. Værdifulde Oplysninger angaaende Rejsen, Billetpriser m. m. sendes pr. omgaaende. Money-orders, Veksler samt Travelers Checks udstedes til billige Priser. FRANCIS C. BROWN, TRAVEL AGENT, 10-16, Dearborn St., Chicago, Ill.

et Rige, hvor man kun kan blive Underkøbet ved Personlighedsens Balg. Paa denne Maade er det simpelt at komme ind i dette Rige. Det er langt simple, end Fariseerne tænkte, deres snævre og tunge Løbeshemmelser kan man ganske roligt seje til Side.

Men paa den anden Side er det langt sværere at indgaa deri end Fariseerne troede. Der træves for at komme ind en Retsfærdighed, som overgaaer de skriftlige og Fariseernes. Det er langt sværere, netop fordi det er det personligste af alt. (Sluttes paa Side 8.)

Forhand in 20 Lessons. Første Lektie fri. Absolut den mest fuldstændige og mest tidssvarende Methode. Plads garanteres. Alle Lektier pr. Post. Ingen Hindringer i andet Arbejde. Ang Vanskeligheder. Alting let og forstaeligt. Ans. laet af ledende Skolemand, ledende Nyhedsblade samt af Tusinder af Graduerter herfra. Adresse: Department— Campaign of Education, 211 Townsend bldg., NEW YORK.

Piano og Orgel. The North Music House, 318-320 Nicollet Ave., Minneapolis, Minn.

CUNARD LINIEN. CAMPANIA og LUCCIA, bobblitværelse, 620 Fod lang, 30,000 Oph. UMBRIA og ESTERNA, 525 Fod lang, 14,500 Oph. IYERIA og SAEONIA, bobblitværelse, 600 Fod lang, 14,150 Fod. CAIROA, 676 Fod lang, 21,000 Fod. CARRARA, 676 Fod lang, 21,000 Fod. C. G. White, Mgr., Dearborn & Randolph, Chicago, Ill.